

Periòdic de comunicació popular de Sants i barris veïns
3.000 exemplars | Distribució gratuïta

Pàg. 3

Octubre i Novembre de mobilitzacions i repressió de l'estat

A Sants es consolida el CDR com espai unitari en defensa de la República

Pàg. 5

La violència masclista no s'atura, la lluita feminista tampoc

Concentració en record a les més de 90 víctimes de femicides en el que va d'any

Pàg. 12

Entrevista Inés Guardia, La Gallina de Metal

Vides mercantilitzades

Reflexions sobre la societat de consum, les necessitats materials i el sistema que els sustenta

EDITORIAL ★

Consum crític i responsable a les nostres mans

El desembre és un més que destaca per ser el final de l'any. Un final d'any col·locat just després del solstici d'hivern on el calendari Gregorià va situar el naixement de Crist. És el temps d'adorar els ídols, i no hi ha ídol més gran en l'actualitat que el consum: gastar, comprar, regalar, tenir, etc.

És el motor de l'economia, però aquesta economia és a la vegada la que fa

funcionar el sistema i la que al mateix temps fa que aquest esdevingui injust i desigual. Els consumidors som tots, doncs no és possible quedar-ne al marge. Aquesta posició ens dona un poder. Ser crítics amb el consum i el conseqüent consumisme és quelcom necessari per a aquelles que pretenen incidir en la societat per fer-la un lloc millor i més just. Black Friday, Nadal, Reis, el dia de la mare, del pare, Sant Valentí, i cada cop

més temporades de rebaixes encarades a crear-nos més necessitat de compra. Gangues de preus que amaguen explotació i precarietat laboral, però que ens fan sentir que tenim accés a una vida complaent adquirint més i més productes. Comprem per ser més pobres i per fer a altres més rics.

És des d'una perspectiva crítica des de l'única on es pot començar a esbossar altres

realitats que converteixin el nostre món i les nostres condicions de vida en espais més justos. No només això, sinó que l'actual ritme de consum posa el planeta amb els seus recursos limitats en una situació extrema. No podem gastar de forma il·limitada en un món limitat, no hi ha evidència més gran. Però el que amaga aquesta frase és que, mentre ho fem, les conseqüències d'això les reben les més desfavorides

i una Terra en constant depredació.

Aprofitem doncs el nostre poder i la nostra responsabilitat al màxim. Siguem crítics i conseqüents en tot allò que estigui a les nostres mans. I allò que no ho estigui, lluitem ara, per a què en el futur també ho puguem canviar.

LES PARETS PARLEN ★

Llibertat presos polítics

Llibertat Jordis

Convocats per la memòria, disposats a resistir

Llibertat presos polítics

MICRO OBERT★ Envia'ns el teu escrit a laburxa@gmail.com

Alcohol i anarquisme

Acció Llibertària de Sants

Socialisme llibertari, en tant que alternativa a l'actual sistema socioeconòmic capitalista que justifica la seva hegemonia gràcies a la construcció d'un model de vida que dicta una sèrie de falses necessitats materials i plaers que l'individu pot satisfer a canvi de vendre la seva força productiva i creativa a l'Estat o a la burgesia, cal que construeixi un imaginari que no només alliberi l'ésser de la seva alienació econòmica, sinó que també l'alliberi de les formes de consumisme que transformen les persones en dòcils autòmats i de tota opressió que negui la nostra personalitat.

En aquest sentit, l'alcohol és una mercaderia que en el context actual, a més de tenir valor de canvi i d'ús, té un

valor d'abús —alienador— que no respon a cap necessitat fisiològica ni de plaer. Tan sols és el resultat d'una societat que ofega la seva frustració amb cervesa i vi, que és governada per l'individualisme i que predica l'hedonisme com a religió oficial de l'estat. L'ús de l'alcohol —sobretot de les begudes fermentades— com a part de la dieta d'una vida satisfactòria, constitueix un consum racional d'aquest, mentre que el seu abús, ja sigui sistemàtic o puntual, és una irracionalitat que té com a objectiu experimentar els seus efectes secundaris, els quals indueixen a un estat d'alienació i de pèrdua de llibertat que és incompatible amb un discurs anticapitalista i llibertari. L'abús sistemàtic de l'alcohol es manifesta en individus que n'exploten el consum de manera periòdica com a norma quan es presenta: una forma determinada d'oci,

un espai o un entorn propici al seu consumisme, la necessitat d'una eina de socialització o desinhibició, o la simple voluntat d'emborratxar-se per plaer, pel plaer d'evadir-se de la realitat i no plantar-li cara... Aquest tipus d'abús provoca l'alienació permanent del subjecte ja que —i encara que no existeixi una dependència física— genera una rutina de consum que degenera la nostra llibertat i autonomia alhora que serveix com a mitjà de repressió per a l'estat. Per una altra banda, entenem per abús puntual de l'alcohol aquella embriaguesa ocasional que, tot i tenir com a causa alguna de les esmentades anteriorment, és un fenomen molt poc habitual en l'individu en qüestió. Malgrat que el subjecte en aquest cas aconsegueix escapar de l'hàbit abusiu de beure, el simple fenomen d'emborratxar-se, en tant que consum desproporcionat d'una

mercaderia, de no ser els amos de les nostres accions, no té cabuda en l'anarquisme. És curiós com existeix un consens tan gran entre el moviment anticapitalista a l'hora de rebutjar que una moda mani el moment en que ens hem de comprar un pantaló, o a negar-se a viure de rendes parasitàries, i en canvi amb l'alcohol es faci la vista grossa i s'assumeixin contradiccions amb tanta facilitat.

Pior Kropotkin, a La moral anarquista, parlava així de l'ésser humà: «en els seus actes raonats o conscients l'ésser humà busca allò que li agrada. Tal s'embriaga i s'embruteix cada dia perquè busca en el vi l'excitació nerviosa que no troba en el seu organisme. Tal altre no s'emborratxa, renuncia al vi si bé troba plaer bevent, per conservar la frescor de la seva intel·ligència i la plenitud de les seves forces, a fi de

poder assaborir altres plaers que prefereix als del vi». És en aquests altres plaers que el capitalisme no pot oferir i l'anarquisme sí, pels quals aquest últim ha d'escombrar al primer. Ens diem anarquistes perquè trobem més plaer en gaudir d'espais lliures de masclisme que de centres comercials plens de productes inútils, perquè ens sentim més còmodes tractant-nos de tu a tu, d'igual a igual, autogestionant els nostres barris, universitats i llocs de treball que no pas delegant en altres el privilegi d'establir les relacions de poder, perquè quan tenim un problema personal ens agrada resoldre'l de forma col·lectiva i perquè quan per desfogar-nos de la nostra explotació ens ofereixen el litre i el porro nosaltres prenem l'espri i el martell.

Un nou projecte d'habitatge cooperatiu en cessió d'ús al districte de Sants-Montjuïc

La Dinamo Fundació

El passat 26 d'octubre el nou edifici de la Lleialtat Santsenca va acollir la presentació de la convocatòria per a l'adjudicació del dret d'usdefruit d'un edifici situat al barri d'Hostafrancs per al desenvolupament d'un nou projecte d'habitatge cooperatiu en cessió d'ús al districte i la ciutat.

La convocatòria està impulsada per La Dinamo Fundació, una nova eina nascuda mitjan 2016 que té com a objectiu principal contribuir a l'impuls del sistema d'habitatge cooperatiu en cessió d'ús a Catalunya. Un model no especulatiu, sostenible i inclusiu d'accés a l'habitatge, basat en l'organització cooperativa, la propietat col·lectiva i el valor d'ús de l'habitatge. La Fundació neix molt vinculada a l'experiència de La Borda i a la voluntat de la pròpia cooperativa de contribuir a replicar el sistema aprofitant tots els

coneixements i pràctiques generats arran del seu procés de creació.

La Dinamo treballa en tres línies d'actuació principals: afavorir la generació de noves experiències, donant suport tècnic i financer a nous projectes, divulgar el sistema i promoure'n la recerca i impulsar la creació de sector, a partir de l'organització amb altres entitats i treballant per generar estructures del model —marc legal propi, polítiques públiques, entre d'altres—.

Així mateix, des de La Dinamo es vol treballar perquè el model sigui al més assequible possible pel conjunt de la població. En aquest sentit, s'ha desenvolupat el Programa d'impuls a l'Habitatge Cooperatiu Popular en cessió d'ús, que pretén afavorir l'accés al model a persones amb rendes més reduïdes —a través d'aportacions inicials baixes i quotes assequibles— que, en el context actual, tenen força dificultats per disposar dels

recursos econòmics necessaris per accedir-hi o promoure'l.

En el marc d'aquest programa, entre altres coses, s'està treballant en la captació i mobilització de patrimoni de titularitat privada —via donació, cessió o adquisició— per a posar-lo a disposició de nous projectes cooperatius. La convocatòria presentada és la primera experiència del Programa. La iniciativa permetrà, d'una banda, ampliar el nombre d'experiències d'habitatge cooperatiu en cessió d'ús a la ciutat, afavorint la creació de xarxa i la consolidació d'aquest model emergent, i a la vegada, crear un precedent i posar en pràctica un mecanisme per a la mobilització de patrimoni privat cap a projectes d'habitatge cooperatiu en cessió d'ús.

L'edifici, de titularitat de La Dinamo, se cedirà a la cooperativa adjudicatària a través d'un contracte

Presentació de la convocatòria oberta a la Lleialtat Santsenca el 26 d'octubre.

d'usdefruit de llarga durada a canvi d'un cànon mensual. El fet que l'edifici estigui ja construït i rehabilitat és un dels elements clau que permet obtenir unes entrades inicials i unes quotes mensuals molt més assequibles: al voltant de 4.000€ d'entrada i 425€ al mes per habitatge. Les unitats de convivència cessionàries hauran de complir amb un determinat nivell d'ingressos màxims, així com no disposar

de cap altra propietat en el moment d'accedir a l'habitatge.

La convocatòria es resoldrà a finals de febrer amb l'adjudicació al grup seleccionat. El projecte mobilitzarà un total de 10 habitatges, i es preveu que l'entrada de les persones habitants tingui lloc el darrer trimestre de 2018.

La criminalització de l'educació: què és i a qui serveix?

Assamblea Groga de Sants

Recordeu la pel·lícula La llengua de les papallones protagonitzada per Fernando Fernán Gómez com a mestre republicà que en un petit poble guiava l'alumnat en el descobriment crític del món? Partint de l'espíritrompa de les papallones arriba fins al significat de la llibertat en un discurs memorable. La pel·lícula és plena de detalls sobre la pedagogia racionalista, fins i tot fa un petit homenatge a les idees llibertàries del Fernando Fernán Gómez, quan s'enfoca breument un exemplar de la Conquesta del pa. El personatge acaba afusellat pel falangisme.

De fet, la República va suposar un període de gran avenç per l'educació pública a Catalunya. Durant la Revolució Social del 1936-37, el moviment obrer i el poble organitzat van fer possible el primer sistema educatiu català, el CENU —Consell de l'Escola Nova Unificada— on van poder aplicar l'educació integral, alliberadora, solidària, cooperativa, activa, científica

i sense premis ni càstigs. El franquisme va reprimir de forma molt salvatge tot el que allò va significar i va perseguir al cos docent, que s'havia deixat la pell per una educació pública, laica, coeducadora i inclusiva. En oposició a la dictadura, es van destinar esforços a recuperar el model d'escola de la República.

Avui els portaveus de PP i C's no paren de llençar acusacions contra l'educació a Catalunya. Vuit docents han estat citats a declarar, un més ha estat detingut i una associació espanyolista ha denunciat Ramon Font, portaveu d'USTEC-Stes (IAC), per incitació a la rebel·lió i delictes d'odi.

Hem de recordar que aquests partits, C's i PP, amb el suport actiu o passiu del PDeCAT, ERC o el PSC defensen l'existència de centres educatius amb ideari religiós —com permeten la LEC i la LOMCE— incloent sectes com l'Opus Dei o els legionaris de Cristo Rey que segreguen l'alumnat per sexes. A més, amb la implementació de la

LOMCE, la religió ha tornat a ser avaluable, per tant no és qüestió d'adoctrinament "inculcar idees" sinó continuar amb una idea de fons que fa anys que s'aplica. Convertir l'adquisició en una sèrie d'habilitats per poder treballar de qualsevol cosa, evitant al màxim el treball sobre el desenvolupament d'un criteri propi de l'alumnat. Si no, per què es replega la filosofia —amor pel coneixement— i es fomenta que banquers vagin als instituts a fer propaganda de les pensions privades o dels crèdits hipotecaris?

En aquest sentit, quan a Catalunya es comença a parlar de República els hereus del feixisme tornen a carregar contra l'educació. Necessiten generar por als mestres, por a explicar la realitat, que no es pugui parlar de la no-violència, del nacionalisme opressor i oprimint, de què vol dir ser de classe treballadora. Tant és així que l'associació espanyolista Societat Civil Catalana ha habilitat una web per delatar docents que parlin de política.

En el fons, els que ataquen

el cos de docents el que volen és que l'alumnat només rebi informació a través dels mitjans que ells controlen. Si les televisions privades, TVE o la majoria de diaris i emissores de ràdio són capaces de generar por i silenci a les escoles, estaran més a prop d'aconseguir el seu objectiu de fons, que no és altre que una societat menys crítica i per tant més dominable.

No podem oblidar tampoc que el deteriorament de les condicions laborals i

la imposició de la gestió piramidal als centres va ser un acord entre la majoria d'actors polítics, i també tenia com a objectiu limitar la capacitat del professorat de decidir democràticament i de forma conjunta amb les famílies i l'alumnat el desenvolupament del projecte educatiu.

Defensar la democràcia i el pensament crític és imprescindible per defensar allò del que parlava el vell mestre republicà interpretat per Fernando Fernán Gómez: la llibertat.

FO BAR

Cafes + Tees
Bieres + Copes
Amassos + Tapos + Entrepans
El Barca en pantalla constant
Exposicions + Terrassa

Plaça Orosa, 12 - 08014 Barcelona
T. 691 88 65 99 • www.fo-bar.com

KOITTON CLUB

ROSSEND ARÚS

BAR MUSICAL COOPERATIU

pintures
lletres
vermut
truita
barri
cooperativisme

KOP DE MÀ

C/Riego, 4. Sants

la Ciutat Invisible

Cooperativa Autogestionària

COMUNICACIÓ GRÀFICA
Et sembla invisible? Nosaltres t'ajudem...

LLIBRERIA CRÍTICA
Més que una llibreria al cor del barri...

RECERCA & INTERVENCIÓ
La memòria de l'altre, les propostes pel demà...

www.lacitadainvisible.coop
C/RIEGO 35 BARCELONA (SANTS) 93 290 99 47

Taverna

la bassa

- carrer Vallespir, 23 - Sants -

Octubre i novembre de mobilitzacions i repressió

Sants Viu

Reprenem el fil allà on ho va deixar La Burxa del mes de novembre. Ens situem en el post vaga general del 3 d'octubre, sense cap mena de dubte una de les vagues més importants de Catalunya dels darrers 30 anys quant a mobilització i impacte econòmic, i que el barri va secundar de manera aclaparadora. Mercats municipals, escoles, botigues, tallers, i fins i tot el complicat sector de la restauració van fer un tancament solidari amb les més de 1.000 persones colpejades durant el

determinar l'ingrés a presó dels Jordis. I la resposta no es va fer esperar: les entitats sobiranistes decideixen omplir la Diagonal d'espelmes. És per això que, des del barri, el CDR va fer columna sortint de plaça de Sants i es va unir als CDRs de Les Corts, Poble Sec i l'Eixample per esdevenir, finalment, una de les 200.000 llums que van il·luminar l'artèria barcelonina. Durant el matí una quarantena de veïnes del barri va entrar a la seu del districte i en va ocupar el vestibul fins a assegurar-se que del balcó hi pengés la pancarta reclamant la llibertat dels presos polítics catalans.

L'endemà, després d'alguns estira-i-arronsa per part de sindicats i organit-

oficial: tots els carrers estaven desbordats.

Els dies següents, les pancartes, encartellades, assemblees i treballs en comissió van ser la tònica general, amb l'objectiu de mantenir viva la flama mobilitzadora.

El 27 d'octubre estava cridat a ser un altre cop un dia determinant, però la pressió política, empresarial i mediàtica sobre la figura del President Puigdemont va fer pensar a moltes en una segona reculada. De fet, el dia anterior diputats i alcaldes del PDeCat van estripar carnets i es van donar de baixa alertant

catalanes.

El retorn de part del govern va acabar amb citacions a jutjats i l'empresonament. La reacció popular no es va fer esperar i el 8 de novembre es va preparar una segona vaga general —en aquesta ocasió a petició de la Intersindical CSC— que va tenir una característica diferenciada de la del 3 d'octubre: lluny d'aturar la producció, aquest cop l'impacte econòmic i mediàtic va passar pel control efectiu del territori i el bloqueig d'infraestructures viàries i ferroviàries del país. Així, les 7 del matí va esdevenir l'inici del caos de comunicacions més gran viscut

dia del referèndum.

Com ja vam dir, és després del referèndum que les sigles CDR passen de ser un grup de missatgeria entre la quarantena de militants de l'esquerra independentista a formalitzar-se en una assemblea oberta de treball amb la resta de veïnes del barri amb les que es va compartir la defensa de les escoles i l'organització de la vaga general. El següent pas lògic va ser la formalització d'aquest espai de treball amb una convocatòria el dia 5 d'octubre, on es van compartir punts de vista i noves propostes.

El dissabte 7 d'octubre es va fer un retorn a les escoles com a punt de trobada, per després anar juntes a plaça de Sants on es duria a terme un taller de pancartes i de noves tecnologies, una exposició de fotos i un dinar de carmanyola. La mateixa tarda, un grup de gent es va encarregar de penjar les 5 pancartes fetes durant el taller i deixar el barri engalanat per rebre la manifestació espanyolista del dia 8.

El 9 d'octubre va ser un dia estrany, fins i tot decebedor, per a la majoria de persones que el dia 1 i el dia 3 van sortir als carrers. El ple del Parlament havia de fer el pas solemne de proclamar la República 48 hores després del recompte del Referèndum. Des del barri fins i tot es va organitzar una columna de manifestants que a les 16h va enfilem cap al Parlament, i amb la resta de CDRs de la ciutat així com les entitats sobiranistes es va fer guàrdia a l'exterior d'un Parlament blindat. A través de les pantalles de l'exterior la gent va celebrar la República dels 8 segons, i tot seguit no va entendre la suspensió presidencial de l'aplicació dels resultats. El retorn a casa va generar molta frustració i es podia endevinar un retrocés de posicions per part dels partits de govern.

Una altra de les dates rellevants d'octubre és sens dubte el dia 18, data en què l'Audiència Nacional va

zacions socials, la mobilització matinal es va desconvocar i es va mantenir la convocatòria de dues columnes que van sortir simultàniament del Besòs i el Llobregat fins a la Delegació del govern per reclamar la llibertat dels presos. El clima, però, no acompanyava gens, i va costar molt sumar gent al pas de les columnes. Van ser pocs centenars de persones les que finalment —i malgrat la pluja torrencial— es van concentrar al carrer Mallorca amb Roger de Llúria sota un estricte control policial.

de la possible renúncia. Als carrers aquesta pressió la van contrarestar les estudiants i altre cop els CDRs, que van fer una convocatòria d'urgència a Plaça Sant Jaume el dia 25 per demanar el mandat popular. Així, el 27 d'octubre, fruit de la pressió popular i de la manca de garanties per part de l'estat espanyol, el Parlament va proclamar finalment la República amb un format de votació secreta, mentre que una part de l'unionisme abandonava el parlament o feia palès el seu vot negatiu tot delatant

a Catalunya, amb el bloqueig fronterer, així com de dotzenes d'autopistes, autopistes, i carreteres tallades. A la ciutat de Barcelona una quinzena de bloquejos dels CDRs va fer impracticable la circulació a les rondes i les grans avingudes. Al barri, des de les 7 del matí fins a les 11 es va organitzar un esmorzar popular a la plaça Cerdà, des d'on es va bloquejar l'accés a la Ronda del Mig. L'aparició d'unitats ARRO dels Mossos i l'aplicació de la força davant l'actitud de resistència activa no-violenta va acabar amb un carril obert i algunes persones identificades. Amb l'objectiu aconseguit, la gent del bloqueig es va desplaçar fins a Cotxeres, on s'hi congregaven persones d'altres barris per anar cap als actes matinals convocats a plaça Sant Jaume.

Al barri però, encara quedava una altra convocatòria. A les 16h un grup de persones es va concentrar a plaça de Sants i va fer una cercavila fins a l'estació de Sants, on van accedir a les vies i en van tallar l'activitat. Va ser una tarda i nit plenes de tensió, en què l'aparició altre cop dels ARRO dels Mossos va fer pensar en una acció violenta. Finalment, un cop esgotat l'horari de sortida dels trens AVE, es va desconvocar el bloqueig i les manifestants van abandonar l'estació en grup.

L'11 de novembre es va convocar una manifestació per la llibertat dels presos polítics. Des del barri es va sortir en columna des de plaça de Sants fins al carrer Marina. Un cop més els carrers es van desbordar i centenars de milers de persones van omplir, des de Gràcia fins al mar, el carrer Marina i els accessos dels voltants.

Finalment, el 26 de novembre, i després d'algunes assemblees, es va fer un acte de presentació del CDR de Sants amb un mural, titelles, acte polític, dinar, actuacions musicals i bingo. Més de 200 persones van gaudir de la jornada celebrada a Cotxeres i la Plaça Màlaga.

Serà el dissabte següent, dia 21, el que aglutinarà altre cop dotzenes de milers de persones en una manifestació que, des de la capçalera ubicada al carrer Aragó amb Passeig de Gràcia, i amb la intenció d'arribar a plaça Catalunya, va deixar darrere seu la imatge d'una riuada de gent des de Jardinetes fins al escenari. Aquest cop, els CDRs també fan columna. Al barri es va convocar a les 16h i va avançar per la Gran Via fins unir-se a la resta de CDRs. Va resultar impossible accedir a la manifestació

el vot positiu de la resta de diputades.

La proclamació de la República ens porta al ja conegudíssim article 155, i a la marxa del govern a Brussel·les des don va fer una crida a mantenir la República. Un fet simbòlic, però que no es corresponia amb la realitat que deixaven enrere. No hi havia estructures d'estat pensades per a resistir l'embat repressiu. Ni tan sols es va despenjar la bandera espanyola de les institucions

25N. La violència masclista no s'atura, la lluita feminista tampoc

Alba Guasch Casadevall

L'any 1981 es va escollir el dia 25 de novembre com a dia Internacional de la No Violència contra les Dones i les Nenes, per la commemoració de l'assassinat de les germanes Mirabal, tres activistes polítiques assassinades el mateix dia de l'any 1960 mentre anaven a Puerto Plata a visitar els seus marits empresonats, en mans de la policia secreta del dictador Rafael Trujillo a la República Dominicana.

Ja ha passat un altre 25 de novembre i les convocatòries han sigut nombroses arreu del territori, com ja ha passat els darrers anys. Malgrat això, veiem que la situació segueix sense millorar. El nombre de trucades denunciant violència masclista a Catalunya durant el 2017 fins a dia avui és superior a 8265, fet que suposa més de 800 trucades de mitjana per mes, essent més del 90% d'aquestes violències exercides dins de la llar. 105 van ser els feminicidis durant l'any 2016 a l'Estat Espanyol i 91 són els que hi ha hagut el 2017, segons dades de Feminicidio.net, dels quals només 45 són reconeguts com a violència masclista.

Amb motiu del 25N, dia contra les violències masclistes, el divendres dia 24 es va fer una convocatòria al barri per concentrar-nos plegades i

fer un homenatge a totes les persones assassinades per violència masclista, que no són únicament dones, sinó també persones trans, nenes, nens... A les 20h del vespre diverses persones van començar a acostar-se al punt de trobada, amb espelmes, tal com s'havia indicat a la convocatòria, que es va iniciar recordant que la concentració era no-mixta amb la voluntat de crear un espai de confiança i seguretat per a totes les participants. A continuació, es va procedir a llegir de manera col·lectiva els noms de la llista recollida per Feminicidios.net, amb la voluntat no només de fer un homenatge a totes les mortes per violència masclista, sinó també fer visible que aquesta és només la part visible d'un conjunt de violències que patim en el nostre dia a dia, en múltiples formes i a pràcticament tots els espais on som. A l'acabar, es van col·locar els fulls amb la llista envoltades per les espelmes, que van durar fins diumenge, tal com es van deixar.

El dia següent, dissabte 25 de novembre, com ja és habitual, es va fer la manifestació unitària al centre convocada per Novembre Feminista, una confluència de dones i col·lectius que treballen per l'eradicació de les violències masclistes. Una manifestació

amb el cas de la Manada al centre, com a cas que està posant en evidència que també la justícia és patriarcal, i que quan es denuncia una violació comencen un nou seguit de violències cap a la persona agredida en forma de preguntes, qüestionaments, exposició pública... Una manifestació on hi havia 4000 persones segons la GUB, tot i que podria semblar que van ser 10 per la poca cobertura que tots els mitjans en van fer.

Per tancar el cap de setmana, el diumenge a la nit hi va haver una

manifestació no-mixta que va començar a les portes de la presó de dones de Wad-Ras i que va estar marcada per una forta presència policial. Col·locant l'autodefensa feminista al centre, novament el crit més repetit va ser 'Nosaltres sí que som manada' per posar evidència que no es deixarà de respondre col·lectivament a cada embestida del sistema patriarcal, vingui dels carrers, de les llars, dels escenaris o de les institucions.

CDR Sants, espai central de lluita per la República

Clara Victòria

El referèndum d'autodeterminació de Catalunya del passat 1 d'Octubre es va convertir en un enorme exercici de dignitat del poble vers l'estat. De forma prèvia i posterior, la desobediència va esdevenir l'arma de la gent davant l'escalada repressiva del govern del PP. Les escoles i altres seus electorals van ser durant l'1 d'Octubre els escenaris on es van confrontar la voluntat popular i la mordassa repressiva.

L'autorganització local va col·locar la gent al centre de l'acció política. Aquesta va ser la llavor de l'explosió dels anomenats Comitès de Defensa. Amb anterioritat anomenats de defensa del referèndum, i en l'actualitat de la República. Aquest és el cas del Comitè de Sants. Creat de forma posterior al referèndum, recull l'organització espontània de les escoles, el consens de la plataforma Sants-Montjuïc pel Referèndum, el bagatge combatiu de l'Assemblea de Barri de Sants i la xarxa de l'Esquerra Independentista. Les assemblees al carrer es van consolidar a Plaça de Sants, donant pas a oficialitzar aquest nou actor polític del barri.

L'autorganització local va col·locar la gent al centre de l'acció política

El CDR de Sants, igual que els molts que hi ha repartits pel país, és un espai heterogeni. La participació és individual i hi participa gent de perfils molt diversos. Joves de cau, militants provinents de l'okupació, simpatitzants de diversos partits polítics, persones jubilades, universitaris, autònoms, cooperativistes, precàries, aturats i gent que ve amb els nens. Els perfils diversos fan del Comté un espai de

plural, de consens i d'unitat. Però a la vegada és un espai amb contingut, voluntat transformadora més enllà del eix nacional. L'esperit crític fa confluïr persones amb bagatges polítics molt diferents, a vegades confrontats. Però l'obligació de la desobediència posa en el mateix carro a totes aquestes veïnes. S'organitza a través de comissions, algunes de caràcter més tècnic i altres de debat. Les assemblees les mantenen els dijous a les 19:30 al lloc on va néixer, la font del nou passeig que cobreix les vies, anomenada «palangana» de forma popular. Persegueix la proclamació (i defensa) de la República i busca expandir la participació al màxim de veïnes possibles.

El poder popular dels CDR's

L'embranchida popular ens ha portat a un escenari de trencament social amb Espanya. Un trencament que fins i tot podria imaginar-se real d'aquí no gaire. La República no ha esdevingut, malgrat la proclamació oficial del Parlament.

És possible que manquin encara les famoses estructures i una estratègia global per fer-la efectiva. Hi ha qui parla que el govern i alguns partits independentistes no creien que arribés a ser possible el referèndum. Que aquest serviria per mostrar la intransigència d'Espanya ja que no es podria realitzar. Sigui veritat o no això, el cert és que es va poder votar per la determinació de les persones, que van posar el cos per defensar els seus drets.

L'embranchida popular ens ha portat a un escenari de trencament social amb Espanya

Va passar el famós referèndum i moltes van ser les que es van adonar de la seva gran capacitat política organitzant-se entre els seus iguals. Els CDR's representen les primeres estructures imprescindibles de la República Catalana. Són presents a tot el territori, pobles i ciutats. A totes les comarques. Amb perfils tan diversos com de barris d'Hospitalet a pobles de la Cerdanya.

Amb la voluntat de fer efectiva la voluntat expressada l'1 d'octubre, de forma pacífica i determinada. A la vaga general del 8 de Novembre ja es va fer visible la capacitat operativa, combativa i determinant que poden arribar a tenir. Són espais assemblearis, horitzontals, al marge de partidismes, i oberts a la participació directa.

Els CDR's representen les primeres estructures imprescindibles de la República Catalana

Però aquest despertar no només ha estat popular, el poder també se n'ha adonat i ha començat una campanya de criminalització i difamació d'aquest espais. Una campanya amb una clara intencionalitat, aplanar el camí repressiu. Una estratègia repressiva que desgraciadament veiem com es repeteix de forma constant cap a tot bri de dissidència. Aquesta repressió és el símbol més clar de la por a un poder popular real del poble català.

Indústria i consum de la desigualtat

Rubén Molina

Menjar, roba, complements, electrodomèstics, *gadgets* electrònics, oci, ciutats, aventures i fins i tot emocions. La varietat de productes que el mercat ofereix per consumir és pràcticament inabastable. El mercat requereix d'una cerca constant per ampliar-se en una expansió continuada. Quan no pot fer-ho, entra en crisi. Aquesta és l'explicació més bàsica per entendre el desenvolupament capitalista, i per tant el món, en els darrers segles. Aquesta dinàmica explica el sorgiment de la fàbrica, la industrialització, l'aparició de l'Estat per sustentar aquest procés i en l'últim pas la globalització del sistema.

«El desenvolupament de la indústria tèxtil és la primera pedra del capitalisme modern»

Dins d'aquesta voràgine on el consum és la peça clau del mercat, hi ha un sector que s'ha mantingut com un eix clau: la indústria tèxtil. Aquesta és la primera pedra del capitalisme. En l'aparició de la burgesia urbana, durant la baixa edat mitjana, el comerç i la producció de teixits van ser la principal activitat mercantil.

En l'aparició de la industrialització a la Gran Bretanya al segle XIX, aquest va ser el sector més important. En aquest període els teixits experimenten un gran augment de producció i es destinen a vestir l'augment demogràfic i sobretot a farcir la burgesia —que passa a ser la classe dominant— de luxe i a donar servei a l'estat modern. En el desenvolupament d'aquest Estat, també és molt important la creació de l'exèrcit nacional professional. Catalunya, principal zona industrial de la península, és un cas paradigmàtic de com la indústria tèxtil és indestruïble del procés

industrialitzador. La classe obrera que naixerà a casa nostra de les fàbriques tèxtils.

«Catalunya, és un cas paradigmàtic de com la indústria tèxtil és indestruïble del procés industrialitzador»

A partir de l'impuls renovat del neoliberalisme comença l'expansió planetària del mercat. Les fàbriques marxen dels països més rics per instal·lar-se en aquells on la producció resulta més barata. La classe obrera occidental es va convertint a poc a poc en una falsa classe mitjana amb l'objectiu de ser la nova destinatària dels productes de consum. La producció s'abarateix gràcies a l'externalització dels costos en l'explotació del nou proletariat, una intensificació del saqueig dels recursos naturals i el desenvolupament tecnològic i els transports.

«El mercat ha aconseguit convertir les classes mitjanes occidentals en consumidors a canvi d'explotar milions de persones»

Aquest és l'escenari actual que trobem en molts sectors, però sobretot en el tèxtil. La producció es realitza en la seva pràctica totalitat en països sense cap mena de protecció dels drets laborals. Les grans multinacionals es descarreguen de tota responsabilitat, ja que tota la producció es fa subcontractant empreses i tallers. Una competició brutal entre patrons de fàbriques per aconseguir els encàrrecs que afecta directament les condicions de les treballadores. Roba barata que costa moltes vides i misèria.

Aquests tallers s'escampen per les zones més pobres del món: Bangladesh, Índia, Amèrica Central o el nord d'Àfrica. El mercat ha aconseguit convertir les classes mitjanes occidentals en consumidors a canvi d'explotar milions de persones a l'altra punta del món. Podríem allargar-nos més en la descripció d'aquesta misèria, per exemple explicant casos com l'accident laboral a l'edifici Savar a Bangladesh l'any 2013, on van morir més de 1.100 persones, o descrivint les condicions a les «maquiles» llatinoamericanes, exemptes d'obligacions fiscals. Però no és una novetat. El fet més escandalós de tot plegat és que aquesta misèria genera la major plusvàlua del món i algunes de les fortunes més grans del món són propietàries de les grans corporacions tèxtils com Inditex o Mango.

El model d'explotació no es queda en països que considerem llunyans, sinó que a casa nostra també intensifica la precarietat. Un model laboral dissenyat per a grans firmes que, mentre denigra i col·loca a les treballadores en una posició de feblesa total, destrueix altres models equilibrats. L'obertura de grans franquícies amb grans capitals per poder-hi invertir, amb grans estocs per liquidar en rebaixes contínues i treballadores eventuales, fa tancar el comerç de proximitat que genera feina estable.

sinó de crear. L'elecció no és fàcil: aquell qui té poder o capital juga amb avantatge. Aquell qui només té la seva força de treball parteix d'una clara posició desavantatge. Però Inditex, per moltes botigues que obri, per molts anuncis que difongui, per molt que ens intenti fer sentir el consum com a necessari, sempre dependrà de si cedim a la seva pressió per convertir-nos en consumidors.

«La responsabilitat final d'alimentar aquesta estructura dissenyada per crear i augmentar la desigualtat recau en el consumidor»

El consumidor és el destinatari final del producte. Així, la responsabilitat final d'escollir si volem seguir alimentant una estructura dissenyada per crear i augmentar la desigualtat recau en nosaltres mateixos. Nosaltres som consumidors però també productors —aquells que treballen—. Per tant, tenim aquesta doble capacitat, no només d'escollir

C.E.T.A.

Text | Sònia Roncero Tomás

Infografia | Marta Reus Fàbregas

3

Privatització dels serveis, potenciant la cerca del benefici econòmic

No discrimina empreses estrangeres en l'adjudicació de concursos públics, perjudicant els negocis petits que apostin per la producció local i de proximitat. Comportant, així, una disminució de llocs de treball al nostre país i afavorint només empreses grans.

El CETA (Comprehensive Economic and Trade Agreement), l'acord de lliure comerç entre Canadà i la Unió Europea, va entrar en vigor de manera provisional el passat mes de setembre. Defensat per PP, Ciutadans, PNV i PDECat, amb l'abstenció del PSOE i rebutjat per Units Podem, ERC, Compromís i EH Bildu, es va ratificar al senat el 27 d'octubre, dia en que també va ser aprovada l'aplicació de l'article 155.

Però... què és el CETA?

Sobre el paper, el CETA és l'acord comercial que facilitarà el lliure intercanvi de productes i serveis entre la Unió Europea i el Canadà, eliminant despeses d'aranzels, afavorint la creació de llocs de treball relacionats amb l'exportació i beneficiant empreses independentment de la seva mida. Una versió canadense del TTIP, l'acord entre els Estats Units i la UE que està en negociacions des del 2013.

ELS FUNCIONARIS DE L'IMPERI

M.H.P.

Un imperi és una organització política en forma d'estat en la que les metròpolis i les autoritats centrals exerceixen el control de diferents territoris i poblacions mitjançant l'annexió formal o diverses formes de dominació informal. El control pot basar-se en incentius, en coaccions o en una combinació d'ambdós; s'exerceix a través de mitjans militars, econòmics i culturals. La relació de les metròpolis centrals amb les perifèries pot ser diferent en grau de conflictivitat, jerarquia i dependència —sempre hi han aquests elements, en major o menor mesura.

L'imperi ha estat una forma d'organització política des de l'antiguitat, per exemple, podem pensar en: l'imperi accadi, l'imperi romà, l'imperi egipci, l'imperi persa, l'imperi cartaginès, l'imperi gupta... A partir del segle VII: l'imperi àrab-musulmà, l'imperi asteca, l'imperi inca, l'imperi mongol... Altres imperis han travessat diverses edats i segles: l'imperi xinès, l'imperi romano-germànic i l'imperi otomà.

A partir del segle XV es va iniciar un període quantitativament i qualitativament diferent. Les potències europees van arrencar un procés d'expansió política, comercial i cultural sense precedents conquerint Amèrica i part d'Àfrica i Àsia. Aquest fenomen politicoeconòmic en que diversos estats europeus van explorar, conquerir i explotar grans àrees del món es coneix com a colonialisme occidental.

El colonialisme occidental va esclonar després dels descobriments europeus d'una ruta marítima comercial al voltant de la costa de sud d'Àfrica (1488) i d'Amèrica (1492) per, en principi, dirigir-se a les Índies Orientals. Així, el poder marítim es va desplaçar del Mediterrani a l'Atlàntic i les potències emergents de Portugal, Espanya, la República Holandesa, França i Anglaterra van esdevenir centres de poder econòmic, polític i cultural. Per descobriment, conquesta i assentament, aquests estats es van expandir i van colonitzar quasi tot el món, estenent les institucions i les «cultures europees», i establint el comerç triangular, un dels pilars on es va fonamentar el mercat global.

El comerç triangular —en síntesi— era una ruta comercial a l'Oceà Atlàntic que va involucrar Europa, Àfrica i Amèrica

i va perviure des del segle XVI fins al XIX. Començava amb la sortida d'Europa Occidental (Portugal, Espanya, França, Anglaterra o Holanda) amb manufactures, productes elaborats; es recalava en la costa occidental d'Àfrica, als països del Golf de Guinea, on alguns productes servien per a l'intercanvi per adquirir esclaus que treballarien a les plantacions. A les illes de les Antilles o a la costa americana, els esclaus i la major part de les mercaderies europees eren venuts, i es carregaven productes colonials —sucre, tabac, cacau, etc.— i metalls preciosos de tornada a Europa.

La relació politicoeconòmica del colonialisme europeu va tenir unes conseqüències transcendentals per al desenvolupament econòmic de la geografia i l'organització del mercat global. En aquesta relació desigual, per una banda, els centres o metròpolis es van beneficiar de la compra de mercaderies i mà d'obra a molt baix cost mentre que encetaven nous mercats i venien les manufactures que produïen o manufacturaven al continent europeu als països dels que obtenien les matèries primeres. Per altra banda, les perifèries estaven impossibilitades de competir en el mercat global i tenien una relació de dependència amb els centres dels imperis comercials per obtenir les tecnologies i els productes elaborats a occident.

La pugna pel control del mercat global per part dels països occidentals va augmentar exponencialment amb el desenvolupament del ferrocarril i el transport marítim dels vaixells transoceànics i va desembocar, entre d'altres, en dues fites històriques: el fracàs de la Conferència de Berlín de 1884-1885 i la posterior Primera Guerra Mundial el 1914. Així, el període que va de 1815 a 1914 va esdevenir el que alguns historiadors anomenen l'era de l'imperialisme, període en el que les potències occidentals van competir i batallar per controlar el desenvolupament i l'organització dels mercats i la divisió global del treball i els capitals.

A partir de la Segona Guerra Mundial —i la creació d'organismes supranacionals com la ONU, els Fons Monetari Internacional, el Banc Mundial, o l'OTAN— i, sobretot, a partir de la caiguda del mur de Berlín com a conseqüència de la desintegració del bloc soviètic s'enceta una nova etapa —en la que també es constitueixen nous tractats, organitzacions i grups com el G-8, el G-5, el G-20 o els BRICS—.

Mitjançant el reconeixement d'uns poders ultra-determinats i relativament autònoms respecte als estat-nació es fan funcionar nous centres mundials d'ordre, exercint regulacions —i també desregulacions— econòmiques i jurídiques i, quan convé, intervenint militarment per garantir la pau, les transaccions econòmiques i la democràcia liberal en el que anomenen «guerres justes», «missions humanitàries» o «guerres per la pau». En la seva vessant econòmica i jurídica són exemple: la Unió Europea, l'Organització Mundial del Comerç, l'Associació Europea de Lliure Comerç (EFTA), l'Associació Transatlàntica pel Comerç i la Inversió (TTIP), l'Aliança del Pacífic, l'Àrea de Lliure Comerç d'Amèrica del Nord (NAFTA) i l'Acord Integral d'Economia i Comerç (CETA). En la seva vessant militar i policial són exemple: la Interpol, l'Euro-pol, l'OTAN, la Gladio i les Forces de Pau de la ONU.

En aquest *nou mapa imperial mundial* la provisió de serveis i el maneigament de la informació constitueixen un nou tipus de poder i dominació sobre l'economia i la política mundial. En aquest paradigma, que tendeix a ser un model en xarxa en el que la informació i la comunicació han esdevingut elements cabdals, s'ha transformat la naturalesa del treball i el consum.

En l'economia del ciberespai —marc virtual en el que l'espai quasi ha desaparegut i el temps s'ha transformat en conjunts d'instantos fulgurants— ha succeït el que alguns autors anomenen «revolució consumista»: el consum ha esdevingut central en la vida de la majoria de les persones; el consum ha esdevingut la finalitat mateixa de l'existència, mediada pels servidors que acumulen informació dels consumidors, els tècnics que mantenen i renoven les xarxes, els policies d'una o diverses xarxes i els experts en publicitat i màrqueting que aconsellen i teledirigeixen als consumidors. Aquí i ara, la política de partits, al cap i a la fi, també és un fenomen de consumidors i de nínxols de mercat.

A diferència del consum, que és principalment una activitat d'un o varis individus, el *consumisme* és un atribut de la *societat*. El consumisme arriba quan el consum assumeix aquell paper central que tenia el treball en la societat de productors. Així, el consumisme és un tipus d'organització social que resulta de convertir necessitats, desitjos i anhels

humans trivials en la força operativa i propulsora principal de la societat, una força que coordina i articula la reproducció del sistema imperialista, la integració social, l'estratificació social i la formació d'individus humans segons el seu accés i la seva capacitat de consum; a més de fer un paper fonamental en els processos d'auto-identificació dels individus i els grups.

En les societats de l'imperi, el desig individual d'estabilitat ha esdevingut de l'actiu fonamental del sistema que era el llast principal del sistema. Això, sobretot, perquè el consumisme no associa la felicitat amb la satisfacció de les suposades necessitats sinó amb un volum i una intensitat sempre creixent dels desitjos, la qual cosa comporta al seu torn l'ús ràpid i la substitució quasi immediata dels objectes i els subjectes de consum.

Les trobades entre els consumidors potencials i els objectes que potser consumiran tendeixen a esdevenir els elements principals de la xarxa de relacions de les societats de consumidors. Aquestes societats que formen part de l'imperi es caracteritzen pel fet de refer les relacions entre els éssers humans sobre el patró i la imatge de les relacions entre els consumidors i els objectes que consumeixen. Aquesta proesa s'ha dut a terme perquè els mercats de consum han annexat i colonitzat l'espai i el temps que congrega i diferencia els individus.

En l'imperi dels consumidors ningú no pot esdevenir un subjecte sense convertir-se abans en una mercaderia, i ningú no pot mantenir intacte el seu estatus de subjecte sense reforçar les capacitats que s'espera i s'exigeix que tingui un article vendible i promocionable. Cal ser objecte de desig per a moltes i cada vegada més persones. I, cal saber vendre's.

Com va escriure el sociòleg Zygmunt Bauman a *Vida de consum*, «el fetitxisme de la subjectivitat amaga la realitat mercantilitzada, massa mercantilitzada, de la societat de consumidors». En la societat de consumidors, «la subjectivitat dels consumidors és feta de tries de compra, tries fetes pel subjecte i els compradors potencials del subjecte; la descripció d'aquestes tries pren la forma d'una llista d'anar a comprar. El que se suposa que és la materialització de la veritat interior del jo és, de fet, una idealització dels rastres materials —objectes— de les tries dels consumidors».

2

Supeditació de la reglamentació dels Estats als beneficis de les grans multinacionals

Estableix un mecanisme d'arbitratge que atorga a aquestes el dret de demandar a un Estat si consideren que una norma pública les perjudica econòmicament, podent reclamar **grans quantitats de diners** davant modificacions de lleis relacionades amb la salut o el canvi climàtic, per exemple.

1

Baixada d'aranzels i l'abaratiment de l'entrada a Europa de productes canadencs

Aliments

No està clar que els productes importats de Canadà hagin de complir la normativa alimentària europea

Electrodomèstics

No tindran necessàriament el nostre límit màxim de consum elèctric

Automòbil

Podran ser més contaminants del que els permetem actualment

¿Per què no ens agrada?

Carne adulterada amb hormona del creixement, aliments amb colorants vetats a la UE o transgènics

que no vindran etiquetats com a transgènics perquè, a Canadà, no és necessari

També hi ha qui parla dels beneficis de l'acord, però des de La Burxa ens preguntem: si hi ha tants beneficis pels ciutadans i ciutadanes, perquè s'ha negociat amb tan poca transparència? El secretisme i la pressió dels lobbys han estat, una vegada més, els protagonistes de la negociació, i temes com el tribunal d'arbitratge privat socaven els principis democràtics ja que suposen un sistema paral·lel que prioritza la inversió privada a l'interès públic.

ALTERNATIVES

Les possibilitats del no-consum

Rubén Molina

Malgrat que el consum actualment no està dissenyat per satisfer les nostres necessitats, sinó per crear-ne i seguir alimentant un mercat insaciable, el fet és que necessitem consumir per resoldre les nostres necessitats. O si més no això és el que sembla. No hi ha més opció, tot està regit pel mercat; vendre, comprar, consumir. Fins a quin punt hi ha possibilitats de sortir d'aquest cercle? Quines alternatives podem trobar?

El capitalisme fins hi tot ha generat tot un mercat nou a través de la venda de productes de segona que entre la gent més jove ja és una de les opcions més emprades per la rebaixa dels preus. Aquesta opció té l'avantatge de que no es genera més demanda, no entra dins la lògica de seguir augmentant la producció i reutilitza productes. Podríem dir que fa un pas endavant a nivell de sostenibilitat. Tot i això té inconvenients, i és que manté l'esperit de consum i inclús a vegades especulatiu. No trenca amb l'imaginari de comprar i vendre. Una mostra és com a través de les noves aplicacions per mòbils o per les xarxes han esdevingut noves multinacionals. Aquestes capitalitzen aquests moviments de petits capitals, afavorint l'especulació i creant espais de negocis que augmenten la precarietat o fomenten la delinqüència.

Les alternatives de mercat de productes de segona mà no trenquen amb l'imaginari de la necessitat de consumir

Hi ha altres alternatives, unes més fàcils de fer i altres que comporten més sacrificis. Parlem de possibilitats reals. Les botigues gratuïtes, entre altres, són iniciatives que fa anys que van sorgir. Han estat força implementades

en espais com centres socials okupats. Al nostre barri, per exemple, podem trobar-ne una al CSA Can Vies, on bàsicament podem aconseguir roba i altres complements. La filosofia d'aquestes pretén trencar directament amb l'estructura del consum. Per un costat, el valor que se li dona al producte és un valor d'ús i no monetari. Quan no s'utilitza es cedeix, obviant el preu, la inversió feta, etc. És una economia basada en el regal o, en termes més generals, compartir i reutilitzar. D'aquesta manera es vol trencar amb dos elements a la vegada. El primer i ja esmentat és el domini de la monetarització sobre totes les coses. Això vol dir a la vegada trencar també la cadena de demanda constant per seguir generant productes. Fer decreïxer la producció perquè compartim allò ja consumit. El segon element, que és potser el més important, és fomentar espais de solidaritat amb la necessitat de posar-li valor a tot. Esquerdar la consciència col·lectiva que tenim a base del bombardeig constant de la importància dels diners

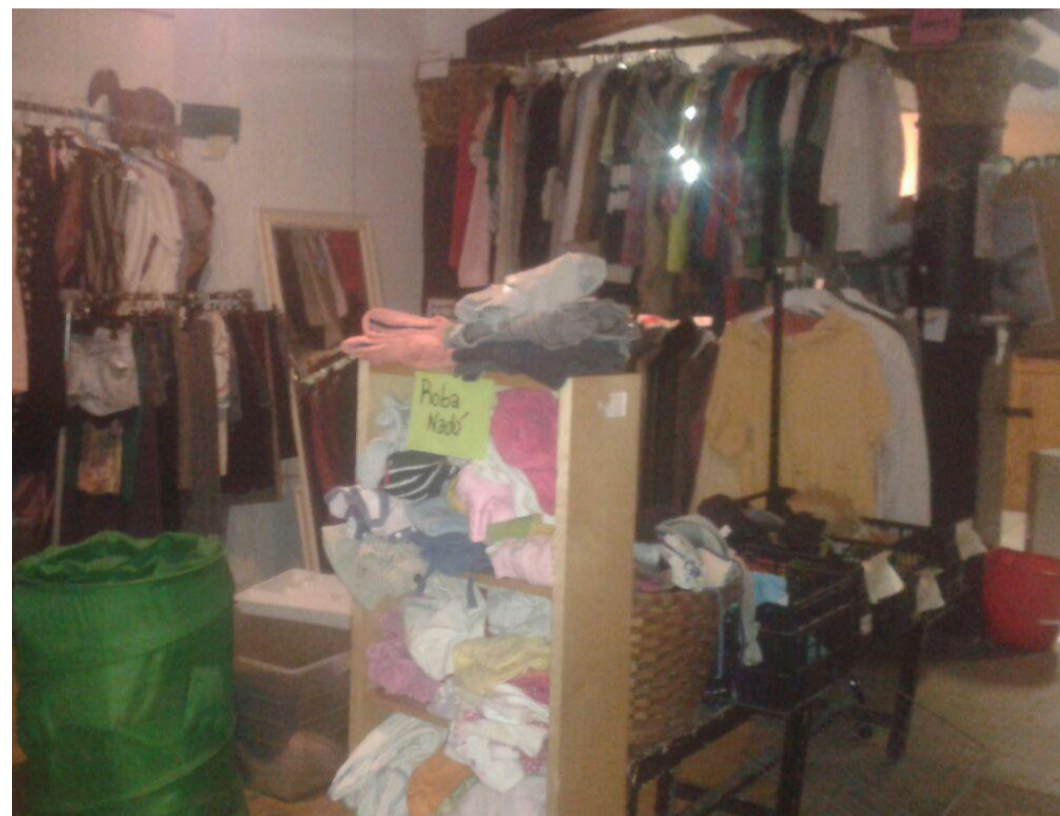

Foto | Botiga Gratuïta de Can Vies

Foto | Mercat mensual d'intercanvi a la plaça Bonet i Muixi

i de posar preu fins i tot a les nostres vides. El canvi mental és el pas previ i necessari per canviar els nostres actes. Clar que també són espais que no es poden entendre amb la mentalitat *shopping*, no podràs buscar la teva talla entre desenes de peces iguals o trobar justament el que estaves buscant, però trobaràs una diversitat més gran que en moltes botigues convencionals i, a més, sempre hi trobaràs sorpreses.

Les botigues gratuïtes creen el valor d'ús vers el valor monetari, són espais on compartir

Un altre exemple que trobem al nostre barri és la Xarxa d'Intercanvi de Sants (XIS), que realitza mercats d'intercanvi a la Plaça Bonet i Muixi de forma mensual. En aquestes totes les persones que volen participar-hi porten tot allò que no utilitzen i munten paradetes. Altres busquen allò que els pugui servir i arriben a acords no monetaris; també s'accepta el regal.

Podríem seguir parlant d'alternatives com els bancs de temps o xarxes d'intercanvi de coneixements. Totes són reals i possibles. Però per a què esdevinguin alternatives totals al consum encara queda molt camí a recórrer. D'una banda, aquestes sempre es basen en la dedicació voluntària i desinteressada de les moltes persones que s'adonen del sense-sentit que vivim. Una metodologia que ha de competir amb una maquinària que s'engreixa cada dia. Milions de persones treballen per inèrcia (o voluntàriament) en produir o en fomentar el consum. Per l'altre costat, la majoria d'aquestes alternatives viuen dels residus dels sobrants del mercat i el seu recorregut, si aquest no existís, seria una incògnita. El no-consum és una possibilitat actual, però no permet generar un sistema alternatiu per sí mateix.

El monstre invisible

Helena Morrillas Rodríguez

No he estat mai un bon exemple de poc consum. Com tantes de nosaltres, he desitjat comprar coses: roba, cosmètica, tecnologia, viatges, experiències, algun canvi superficial. Com tantes de nosaltres, aquest desig m'ha portat en massa ocasions a adquirir-ho. Vivim en un sistema ràpid, immediat: com s'ha dit ja alguna vegada, vivim immerses en la generació constant de la satisfacció. Aquest sistema accelerat va propulsat per un monstre dissenyat per nosaltres mateixes que s'encarrega que no pensem gaire.

Per què guanyem un sou? Evidentment per gastar-lo, però, per gastar-lo en què? I aquí arriba, potser, l'inici de la qüestió: per gastar-lo en tot! Qualsevol cosa que comprem és, al mateix temps, una moda passatgera

i una necessitat imperiosa. Vivim rodejades d'aquests estímuls nit i dia; el nostre monstre frenètic ja es preocupa de llençar-los volant pel nostre davant com estrelles fugaces, assegurant-se que hem vist totes i cadascuna de les pampallugues i constel·lacions.

Les persones som així, caiem en aquesta trampa en cada moment de les nostres mortals vides. Aleshores, sentim que no tenim suficients coses; que potser el mòbil ja no s'actualitza tan bé, que vestim com una "iaia" i ens hem de renovar o que per fer un biquini de pernil dolç i formatge necessitem una maquineta especial.

I comprem i consumim i correm ràpidament a les rebaixes, i al Black Friday, i al Cyber Monday, i a totes les ofertes especials que tinguem a mà. Necessitem carregar moltes bosses, tot ens agrada i tot ens fa falta. Llums,

sorolls, cues infinites, música, menjars per emportar, crits, escales mecàniques.

Però, si en algun instant parem un moment i reflexionem, ràpid ens adonem que aquest circ no és tan atractiu com sembla.

Cada vegada que consumim sense responsabilitat fem més gras al monstre subterrani. Ell, encarregat de llençar les precioses estrelles artificials, fabrica, en silencis secret, altres coses. Coses que no són coses: fabrica pobresa a països que no semblen d'aquest món lluminós però que, pel cas, formen part del mateix planeta; fabrica recursos espremutos al màxim i genera contaminació; provoca canvi climàtic, especulació i desigualtat. El monstre cus xarxes de competència i guerra; deixa el camí lliure al petroli encara que el planeta cridi que no pot respirar ni un dia més tant CO₂.

El monstre ens mira des de les profunditats i riu perquè fa el que vol amb nosaltres i perquè casa nostra, la Terra, no li importa ni una mica. És terrorífic apropar-s'hi i comprovar que aquest monstre està fet de tots els milions de

persones que l'alimentem dia rere dia.

Parlar de compres és parlar de consum, i parlar de consum és parlar d'economia. L'economia va estretament lligada a la salut del nostre planeta.

No conec encara a gaires persones que, formant part d'aquest sistema capitalista, es defineixin no-consumistes. Totes i tots ho som, és inevitable, és il·lús enganyar-nos, però de nosaltres depèn fer-li passar gana al monstre, fer-lo anar més lent o proposar-li, fins i tot, un laberint etern. De nosaltres i de les nostres decisions depèn, a l'hora de devorar qualsevol cosa, parar-nos i deixar-li aquest marge al planeta, a les societats, al futur.

Som l'espècie més complexa que existeix i, alhora, la més breu que haurà passat per la Terra. En els últims cent anys ens hem cremat nosaltres mateixes i també hem incendiat el nostre propi món. No ens queda gaire temps més de qualitat i potser valdria la pena descansar a l'aire lliure una nit d'estiu i poder contemplar, per atzar, inesperadament, una estrella fugaç de veritat.

VIDES DE BARRI

Entrevista a Roser Mulet

Marta Reus Fàbregas

Curiosa, alegre i compromesa. Així definim a la Roser, una dona que viu des de fa més de quaranta anys al barri (gairebé tota la vida) i que ha dedicat la seva vida a l'ensenyament, però també a col·laborar amb diversos moviments educatius i socials al llarg dels anys.

Va començar magisteri una mica per casualitat, animada per la seva àvia que ho considerava una bona opció per una noia, però sense preveure que realment seria tan important per a ella. També per atzar va acabar sent alumna del primer grup de l'Escola de Mestres de l'Autònoma que, amb un equip de professorat molt professional i amb l'objectiu molt clar en la formació de mestres tot recuperant el model educatiu de l'Escola de la República, li van transmetre la «passió» per l'Educació.

Un cop acabada la seva època d'estudis, la Roser ha treballat en diferents escoles «on totes han estat font d'aprenentatge,

sigui per un motiu o un altre». Des de treballar amb pocs recursos i optimitzar-ne al màxim fins a formar part de projectes de coeducació o d'escola inclusiva, que han estat possibles pel fet que existia un equip de mestres i un col·lectiu de famílies treballant conjuntament. «Crec que es cabdal el paper de la comunitat educativa per fer realitat un projecte».

La Roser també va estar implicada en els moviments feministes que a partir de les Primeres Jornades Feministes del 76 van animar l'aparició d'associacions i grups de dones als barris. En aquells moments les reivindicacions es centraven en la defensa de la llei de l'avortament i el divorci. A Sants, a finals dels 70 i començament dels 80, també es va crear un grup al Centre Social. «Hi vaig participar un temps però, finalment, el ritme i dinàmica de treball a l'escola va passar per davant, sense per això deixar de banda el feminisme i continuar treballant des d'una perspectiva coeducativa».

«Tot i que no he fet gaire vida al barri,

perquè l'escola m'ha xuclat, sempre he intentat estar-hi vinculada» ens comenta la Roser, que des de fa quatre anys col·labora amb la Biblioteca de Can Batlló i fa sis o set anys forma part de l'Assemblea Grogà de Sants, que agrupa famílies i professionals de diferents centres educatius públics (des de bressol a primària i secundària) del nostre barri. En un principi l'Assemblea es va constituir arrel de les retallades de recursos tan materials com humans que s'han patit durant aquest darrers anys a l'educació, però no només és això, ens diu «des de l'Assemblea treballem perquè el sistema educatiu garanteixi, a més de qualitat, equitat, inclusió i cohesió social a tota la població educativa».

Donem les gràcies a la Roser per oferir-nos el seu temps. Tot i estar convençuda que hi ha gent al barri que pot explicar millor el teixit associatiu, creiem que la Roser també forma part de les «Vides de barri» que enriqueixen la diversitat local.

Roser Mulet

FOGONS DE TEMPORADA

Volem el pa sencer

Sònia Roncero Tomás

Volem el pa sencer. Sí, però... quin tipus de pa?

Ara, més que mai, ens comencem a preocupar per saber no només d'on vénen els productes que consumim, sinó també de què estan fets aquests productes. Tomàquets? De kilòmetre zero... Peix? Pescat a la nostra costa... Galetes? No tindran oli de palma? Fora, l'oli de palma! I el iogurt, de soja o sense lactosa.

Tot i això, encara hi ha aliments que es lliuren d'aquests judicis. El pa n'és un exemple. El pa és un dels productes més bàsics de la nostra dieta que, tot i haver patit una davallada en el consum durant els últims anys, també s'ha vist afectat per la revolució gastronòmica: actualment trobem més de 300 varietats al mercat. Ja no només triem entre pa integral i normal, sinó que n'hi ha de sègol, de civada, d'espelta, amb o sense sal, per celíacs, de massa mare, sense llevat... i això sense comptar els diferents formats que tenim a l'abast.

Tanmateix, més enllà del tipus de pa,

el que crida més l'atenció és que en són ben pocs aquells que analitzen quin és el seu origen quan, en canvi, sí que ho solen fer amb d'altres aliments que consumim. La passivitat amb la que molts de nosaltres anem al forn del barri i demanem el pa de sempre, ni tan sols sorprèn. Perquè... siguem sincers... algú ha demanat mai a la fornera l'etiqueta o el llistat d'ingredients de la baguette? O, ens hem qüestionat mai el procés de producció del pa de pagès? Comprar el pa a un comerç tradicional enlloc del supermercat, no ens assegura que el producte sigui de millor qualitat. De fet, més de la meitat del pa que consumim és congelat i probablement el producte sigui el mateix tan a un establiment com a l'altre. La confiança ens cega? O és que no ens preocupa?

Si considerem aquesta situació com un problema, la solució és ben fàcil: no es tracta de boicotejar els enemics del pa de qualitat i proximitat, sinó d'educar-nos en la curiositat i acostumar-nos a preguntar. Donar suport al petit comerç i al canal tradicional (que han perdut quota de mercat durant els últims anys degut a l'acceleració del ritme de vida i

a la facilitat de comprar-ho tot al mateix centre), i recuperar la tradició de parlar amb la persona que ens atén sobre el producte que estem comprant. No només establirem llaços més estrets amb les

veïnes i els veïns, sinó que donarem valor a la seva feina i coneixerem de primera mà el que mengem, alimentant així cos, ment i xarxa social.

CASAL INDEPENDENTISTA
de Sants Jaume Compte

Carrer Muntadas, 24,
08014 Sants, Barcelona, Països Catalans
www.cis-jaume Compte.cat
o visita'ns al Facebook i al Twitter

lacol
COOPERATIVA
D'ARQUITECTES

WWW.LACOL.ORG
C/CICERÓ 5, SANTS · 931720677
info@lacol.org

EL TEU BARRI, LA TEVA COLLA

CASTELLERS de SANTS
www.borinots.cat

CUINA DE BARRI
Terra d'escudell

ESMORZARS
MENÚ AL MIGDIA
CARTA DE NIT
OPCIÓ VEGETARIANA
BEGUDES DE LA TERRA
CERVESES ARTESANES
CULTURA POPULAR

C/PREMIA 20, BAIXÓS. 08014
SANTS. PAÏSOS CATALANS
93 422 16 13 WWW.TDK.CAT

DE LES RUINES FLOREIX
CAN VIES

NAFETA OBERTA
DIJOURS I DIVENDRES
18 A 22:30H

COL·LECTIUS I TALLERS:
COMISSIÓ ANTIREPRESSIVA ABS
LA TRAMA FEMINISTA
JOVENS TERRES DE L'EBRE
LA GUERYA (AUTOGESTIÓ DELS MALESTARS I LA CURA)
MÚSICS CAN VIES
LA BURYA
TALLER ARTS ESCÈNIQUES
TALLER ARTS MARCIALS
NEGRES TEMPESTES
GRUP DE COSTURA NIU D'ARANYES

C/JOCS FLORALS 40-2 | MÉS INFO: WWW.CANVIES.ORG

LLIBRES

Argelagues, la memòria de les dones de Gemma Ruiz

Conxita Parra Enfedaque

Remou i commou; sacseja i emociona. Gemma Ruiz, amb la seva primera novel·la, Argelagues, ens fa un regal immens. Ens apropa a la història de les dones de casa seva, de l'àvia, la mare i la tieta, els dona veu perquè ens contin com s'ho van fer per viure i sobreviure en el món hostil, masclista i patriarcal de fa quasi cent anys, en moltes coses potser no tan diferent del d'avui. I elles, tot fent memòria,

ens omplen de records que són camí de vida, de la seva i de la nostra. Vida de les dones tan oblidades quan es tracta de fer crònica.

Tot comença a Castellterçol, a pagès, amb l'àvia Remei que emprèn el viatge cap a ciutat, Sabadell, cap i casal del tèxtil a principis del segle XX. La nissaga segueix amb el naixement de la filla, ja a Sabadell, i amb l'arribada de la jove, que com tantes de les nostres besàvies, àvies i mares viatja cap al nord buscant una vida millor. De la seva veu

assistim al desenvolupament d'una indústria, al creixement d'una ciutat i, sobretot, al dia a dia laboral i familiar de les tres cosidores protagonistes, amb les seves misèries i alegries, amb la cruesa i la tendresa compartint puntades d'un mateix vestit.

Ens feia falta aquesta novel·la valenta i honesta, amb el contingut i amb el llenguatge que empra. Perquè Gemma Ruiz ha escollit fer-nos gaudir de la rica llengua de l'àvia, del dialecte, de les paraules poc comunes en la

parla estandarditzada que ens trobem avui. Pot costar al principi seguir el seu joc narratiu, on la veu que ens acompanya deixa pas al pensament de les protagonistes, a expressions i renecs, per després seguir donant-nos la mà per transitar per la història, però tot seguit ens hi afegim amb alegria, perquè la llengua s'ho mereix i nosaltres també. Ens mereixem aquesta història i celebrem tenir-la i poder-ne gaudir.

Argelagues. Editorial Proa, 2016

VINYETA

Black Friday per Helena Morillas Rodríguez

POESIA

Paraules (I)

per Sònia Moll Gamboa

I què has de fer si t'han tornat a fugir totes,
si s'han perdut altra vegada
per les quadrícules de la ciutat
i han arribat a la mar
i se les ha endut un mal oratge.
L'horitzó no és cap línia
i el silenci no és cap calma.
I ara que les vols no les demanis,
que no et volen elles per més que les cridis,
que diràs *sang*,
i *por*
i *desig*
i et ballaran burletes davant dels ulls,
i es riuran de tu i de la teva poca traça.

I tornaran a deixar-te a les fosques.

'I Déu en algun lloc'. Sònia Moll. Eumo. 2014

Escriu a **La Burxa**★
i col·labora a la
comunicació popular i
autogestionada!

laburxa@gmail.com

COL·LECTIUS DEL BARRI

ASSEMBLEA GROGA DE SANTS

Assemblea de la comunitat educativa -mestres, famílies i alumnat- per defensar la qualitat de l'educació pública.
assembleagrogasants.blogspot.com
assembleagrogasants@gmail.com
@AssGrogaSants

CASTELLERS DE SANTS

Assajos dimarts i divendres.
borinots@borintos.cat
Local d'assaig: Escola Jaume I.
C/ Comtes de Bell-lloc, 86

COOPERATIVA DE CONSUM PANXA CONTENTA

Grup de consum crític
Dijous de 19h a 22h
panxacontenta.wordpress.com

FEM FRONT AL TURISME A SANTS

Comissió de l'ABS per afrontar la massificació turística a Sants
http://frontturisme.sants.org

GRUP D'HABITATGE DE SANTS

Col·lectiu pel suport mutu davant les problemàtiques d'habitatge
https://www.facebook.com/GrupHabitatgeSants
Diumenges a les 16h.
Pl. Joan Corrades

HORTET DE LA FARGA DE SANTS

Noguera Pallaresa 27, persiana metàl·lica
hortetdelafarga@gmail.com
Estiu: diumenges a la tarda
Hivern: diumenges al matí

LA LLEIALTAT SANTSENCA

Espai per a usos veïnals cooperatius i de cultura popular
https://www.lleialtat.cat/
C/ Olzinelles, 31

LA PAH

Plataforma d'afectats per la hipoteca
Acollida i Assessorament col·lectiu: dilluns 18h
Emplenar fitxes: per confirmar Assemblea de PAH Barcelona dimarts 18h
(atenció a estudiants: dilluns a les 17:00 al local)
c/ Leiva, 44

SANTS. TV

Televisió comunitària de Sants
http://sants.tv
contacte@sants.tv

UNIVERSITAT LLIURE A SANTS

http://sants.unilliuere.cat
unilliuere@gmail.com

CSA Can Vies

C/ Jocs Florals, 40

Assemblea dimecres a les 19h
Kfeta dimarts i dijous de 18h a 22h
https://canvies.barrisants.org
canvies@gmail.com
@SomCanVies

ACCIÓ LLIBERTÀRIA SANTS

Adherida a la Federació Anarquista de Catalunya (FAC)
Dimecres a les 19.30h a Can Vies
acciollibertariasants@riseup.net
@AccLlibSants

JÓVENS DE LES TERRES DE L'EBRE

Col·lectiu per la defensa del territori
Dijous a les 20h
jovensebre.blogspot.com.es
@Jovens_Ebre

LA BURXA

Periodic de comunicació popular
Primer dimarts de mes a les 21h
laburxa@gmail.com
@laBurxa

LA GUERXA

Espai de salut
Dilluns a les 20h
@LaGuerxa
espaisalutcanvies@gmail.com

NEGRES TEMPESTES

Col·lectiu llibertari per l'alliberament dels pobles
http://negrestempestes.cat
negrestempestes@gmail.com

Casal independentista de Sants

C/ Muntadas, 24

De dilluns a divendres de 18h a 23h
https://cis-jaumecompte.cat
@cis.jaumecompte

ARRAN SANTS

Organització juvenil de l'esquerra independentista
http://arran.cat/
sants@arran.cat
@ArranSants

COLLA BASTONERA

Grup de cultura popular
https://collabastonerasant.wordpress.com
collabastonerasant@gmail.com

ENDAVENT SANTS

Organització Socialista d'Alliberament Nacional
http://www.endavant.org
@EndavantSants

PUNT D'INFORMACIÓ LABORAL

Assessorament laboral
Dilluns de 18:30h a 21h
COS Barcelonès

Can Batlló

**C/ Constitució, 19
C/ 11 de juny de 2011**

Espai veïnal autogestionat
Dilluns a dijous de 10h a 13h i de 18h a 21h
Divendres de 10h a 13h i de 18h a 22h
Dissabtes de 10h a 21h
https://www.canbatllo.org/
@CanBatllo

CENTRE DE DOCUMENTACIÓ DELS MOVIMENTS SOCIALS

Arxiu de documentació dels moviments socials
Dilluns, dimarts i dijous de 17h-19h
http://arxiu.laciutatinvisible.coop/
arxiudelaciutat@gmail.com

ESPAI ARTS

Col·lectiu d'artistes
Dijous de 10:30h a 13h
@ArtsCanBatlló

ESPAI COMUNITARI DE FORMACIÓ PERMANENT

Projecte d'educació de persones adultes. En construcció col·lectiva.
espaicomunitariformaciopermanent.wordpress.com
espaicofope@gmail.com
@aprendreXviure

FUSTERIA COL·LECTIVA

Taller de fusteria comunitària
Taller obert: dilluns de 10h a 13h i de 16h a 19h
Taller comunitari: dimarts de 10h a 13h i de 16h a 19h

LA NAU

Espai familiar
Actualment tancat per obres d'acondicionament pel fred
lanauespaifamiliar@gmail.com
@La_Nau

MALABARISTES INEXTREMIS

Taller de malabars
Dimecres de 18h a 20:45h

ROCÒDROM

Obert dilluns dimecres i divendres de 18h a 21h
Neteja col·lectiva dimarts de 18h a 21h
Dones escaladores dimecres de 10h a 13h

TALLER COL·LECTIU D'INFRAESTRUCTURES

Taller d'infraestructures col·lectiu
Dimecres de 10h a 13h i dissabte de 10h a 14h

TALLER OBERT DE MOBILITAT

Espai d'autoreparació de vehicles
Dimecres i dijous de 17h a 20h
Divendres 10h-13h

Centre Social de Sants

C/ Olzinelles, 30

Associació de veïns i veïnes de Sants
Dilluns a divendres de 10h a 13h i de 18h a 21h
www.centresocialdesants.org
csocialsants@gmail.com

ASSEMBLEA SALVEM LES PENSIONS

Espai de defensa del sistema Públic de pensions
Dimecres de 18:30h a 20:30h
salvemlespensions.wordpress.com
salvemlespensions@gmail.com
@Salvemlespensions

Casal de Joves de Sants

C/ Alcolea cantonada c/ Violant d'Hongria

@casaljovesants
casaljovesants.wordpress.com
casaljovesants@gmail.com

Si trobes a faltar el teu

col·lectiu et pots posar en

contacte amb nosaltres a:

laburxa@gmail.com

**Segueix, llegeix i difon
La Burxa!**

Segueix-nos a la xarxes i podràs descarregar l'edició digital

/laburxa

@laburxa

EL TEU DENTISTA DEL BARRI

Dr. Marçal Solanas i Esquerra

ODONTÒLEG Col. num. 2325

Carrer d'Olzinelles, 96, 1r.
08014 BARCELONA

Tel. 93.332.04.19

mail: msolanasdentist@infomed.es

**Pizzeria Ristorante
Putxinellis**

Menú migdia 10€
Menú pizza 8€
Servei a domicili

**Carrer de Salou, 23. 080014
Tel. 936112485 - 616807668**

Horari: de 13.30 a 16h i de 20.30 a 24h
Dilluns tancat tot el dia - Dimarts matí tancat

www.restaurantepubnellis.com

La Gallina de Metal

La Gallina de Metal actuant a la Rambla de Badal

Parlem amb Inés Guardia, artista de circ, la Gallina de Metal, projecte que vol trencar amb les limitacions socials d'aquest art

Redacció

Que és la Gallina de Metal?

La Gallina de Metal és la meua companyia personal on a vegades col·laboren altres artistes. És un segell que utilitzo per a tot el que faig al marge de la contractació oficial. L'utilitzo per diferents projectes petits que realitzo per diferents llocs i espais.

Quines activitats o projectes es realitzen des de la Gallina de Metal?

Jo faig classes des de fa molts anys, tant en centres cívics com en altres espais que són més alternatius, per a diferents tipus de persones. A la Rambla Badal amb Pavia faig espectacles al carrer durant els diumenges sempre que puc, normalment en els mesos de primavera i estiu. Utilitzo una estructura que munto i desmunto cada vegada per poder fer les acrobàcies aèries. Aquí intento també integrar a les persones a qui dono classes perquè l'art també ha de poder ser una sortida laboral.

Quin tipus de persones s'acosten a la Gallina de Metal?

A les classes que dono normalment són joves, universitaris de classe mitjana que busquen amb el circ poder expressar-se o fer alguna cosa que els agradi. La majoria estudien o treballen en coses que no els motiven ni hi tenen passió. Al carrer en canvi s'acosten molts infants i adolescents, famílies de classes més humils per a qui molts cops és el seu únic contacte amb el circ.

Com veus el món del circ actualment?

Fan falta espais. Hi va haver un gran canvi a Barcelona quan va desaparèixer la Macabra. Com a espais importants ara mateix està l'Ateneu Popular de Nou Barris, l'escola Rojelio i la Central del Circ. La Rojelio és una escola molt cara i la Central del Circ és una sala d'assaig molt elitista. Per fer actuacions només hi ha l'Ateneu i altres sales més alternatives, Gente Colgada, l'Otto i altres petites dedicades al Clown. En general tot és de pagament i poc accessible. Tampoc hi ha cultura de circ com a espectadors, el circ sempre ha estat l'art més marginal. Als festivals com el Grec només contracten companyies de fora. S'ha creat una esfera d'elit amb el circ contemporani. Una idea molt allunyada de la gent. Unes companyies que, a més a més, en països com França estan subvencionades.

En canvi, sembla que estigui de moda fer circ.

Sí que ho està, però com exercici físic o hobby. Hi ha molts llocs on donen classes, sales o centres cívics, com la nau de Can Batlló. Però no hi ha espais d'entrenament lliure, sortida professional, espais d'actuacions, ni suports institucionals; més aviat traves. El circuit professional és molt petit i cada cop més elitista. Abans amb la Macabra, que era una casa okupada, van sortir molts artistes, es podia entrar lliurement i tothom hi tenia accés.

Què va passar?

L'ajuntament la va desallotjar i, després, amb la gran demanda i reivindicació de circ que va suposar això van fer la Central del circ. On s'ha de pagar quota, només poden entrenar persones

acreditades com a professionals i hi ha places limitades. A més, aquest espai es veu molt limitat perquè quan venen companyies de l'estranger queda pràcticament copat. Però el que més em preocupa no és el circuit professional, sinó que el circ no arribi a la gent.

Es pot viure de l'art del circ?

Et permet viure si et trenques el llom treballant. Però és un sector molt complicat. A nivell de contractació, per exemple, les persones que fem circ estem subjectes al conveni d'artistes i toreros que està des de l'època de Paquito (Franco). Aquest no té en compte la realitat que vivim els artistes més modestos allunyats dels focus de l'elit i la fama. Només cotitzem el dia d'actuació amb una gran retenció d'hisenda, el 39%, perquè és un treball amb molt de risc. Però una actuació és el resultat de moltes hores d'entrenament que no es retribueixen. Si tens alguna lesió normalment és en aquest període, i per tant no estàs cobert per la seguretat social.

Els artistes esteu molt desprotegits en la contractació?

Totalment. I no només això, sinó que en la nostra vida això és un problema molt gran. Per exemple per llogar un pis no pots presentar nòmines regulars ni un salari.

I als centres cívics?

Com a tallerista el conveni és molt precari i quasi tots els diners dels centres cívics se'ls emporten les empreses de gestió i no els talleristes, que som qui donem vida a aquests espais. Hi ha molt pocs espais que depenguin d'una gestió veïnal. La majoria està en empreses que a més són subvencionades per l'estat i l'ajuntament que les contracta. La força social i política d'aquests espais està en els talleristes, que som els protagonistis-

tes, i en canvi els beneficis se'ls emporten les empreses. No ho consideren ni una feina i molta gent s'ha de constituir com a fals autònom per poder treballar en aquests espais.

I a nivell de carrer com està la situació per treballar?

En realitat no es pot treballar al carrer. Cal demanar un permís d'activitat i és arbitrari que te'l donin. Demanar un permís vol dir presentar una assegurança que val més de cent euros. Es a dir que has de pagar per poder actuar al carrer. Al carrer hi ha moltes dificultats i jo ho faig per amor a l'art més que per guanyar diners.

Que suposa això pel món del circ o la cultura?

Per mi, sortir al carrer és important perquè estàs creant la necessitat a la gent de veure art. S'ha de despertar l'interès per l'art, estimular-lo. La majoria de gent del carrer no anirà al Grec, ni al Nacional. A mi m'interessa aquesta gent i per això vaig jo al carrer. És important que hi hagi art gratuït. L'espai públic ha de ser realment públic i hem de recuperar-lo, sinó serà només un aparador. Quan va sorgir la guerra de Síria em va sorgir la necessitat de tornar al carrer, en concret al meu barri on em puc trobar amb les meves veïnes. Reconèixer-lo com un espai artístic propietat de totes.

Quina importància creus que té l'art per les persones?

Per mi l'art és una forma de transformació social o com a mínim hauria de ser així. Neix d'una manera col·lectiva i social. És important aportar quelcom a la gent i que la gent em pugui aportar alguna cosa a mi. L'art serveix per a connectar-te amb el teu ésser més autèntic. L'educació que vivim és una reducció i acotació de l'ésser humà. L'art et permet trencar les limitacions, ser lliure, connectar amb el teu jo més original.

★ COLUMNA VIOLETA

Al mateix sac

Sara Medina Peris

-No sé per què sempre li treus importància, Santi.

-No li trec importància, Inés. Només dic que no és el mateix que un continent sencer es mori de gana que un tio et cridi «bom-bón» pel carrer.

-Posar les merdes del món en ordre de prioritats és una imbecilitat.

En sortir del cinema es van dirigir cap al mercat d'Hostafrancs on es dirien bona nit. La Inés caminava amb les mans rere l'esquena, encongida com una familiar que espera males notícies a un hospital -una motxilla quechua quedava entre els seus braços- i mirava a terra com si hi hagués un poema escrit al paviment. Estàs bé? Estic pensant. I en què penses? En la conversa d'abans. En Santi es va sentir incòmode de nou. Just abans de seure a la butaca del cinema, ella havia sentenciat: el pipop és una mostra de poder, Santi, la necessitat de recordar-nos qui mana aquí.

-Ecolta, per què t'enfades amb mi? -va preguntar ell a l'alçada del carrer de Sants.

-I tu per què defenses a homes que parlen de denúncies falses, de dones dolentes i que no et miren a la cara perquè et miren l'escot? Aquests són els mateixos que ens diuen histèriques i paranoiques. Els que ens qüestionen sempre i fan bromes del lleixiu.

-Crec que t'estàs passant, Inés. -Doncs jo crec que t'indignes amb la gana al món, però ni t'immutes amb el recompte de dones mortes.

-Sempre vas més enllà amb tot el que dic, d'acord? Ens fiques a tots al mateix sac.

La Inés va parar en sec, va prendre aire i va parlar en un to més suau.

-De què anava la peli que acabem de veure?

-La peli que acabem de veure?

-Sí, la peli que acabem de veure. De què anava?

En Santi va negar amb el cap a un horitzó imaginari.

-Vols canviar de tema, així, de sobte?

La Inés el va mirar als ulls.

-Només vull que em diguis de què que anava la peli, hòstia!

-Doncs Selma, tia! L'acabes de veure amb mi, dels afroamericans i el dret a vot.

-I t'has fixat en els cartells que duïen a la marxa a Montgomery? Què deien?

-No ho recordo, d'acord? No recordo què collons deien.

Van continuar en silenci durant uns segons.

-Per què amb la lluita racial no et sents tan atacat, eh? -va dir ella.- Ets home, sí, però també ets blanc.

No eren aquells cartells un atac a tots els blancs del món? No ens estan posant a tots els blancs al mateix sac? Digues, aleshores, per què et sents tant atacat per les dones?

El Santi es va posar la caputxa del jersei.

-Quina és la diferència?

Ell no va dir res.

-Quina és la diferència? -va insistir ella.